

טוצלקין הוא רשם מצויין, מפליא לתאר דימויים ילדיים ואנושיים, אבל כמו במקרים רבים גם כאן הטכניקה מנצצת את הרגש, והפיט האקדמי את האמת הפנימית. אפשר להבין מרוע מבוקס טוצלקין אצל קוני התחריטים לבית, ופחות בקרב עמיתו לתערוכה.

ליא רוי, בתחריטים קטנים ופספסטיים, נשאר בתחום האפור שבין איור-ציור, ונעמי סמילנסקי בהרפסים סתמיים של בעלי כנף משאירה את הצופה אדיש ותוהה: נו, או מה? ויכל שאול ברדימי של חיות מוזרות למפות גיאוגרפיות, ממשיך את עבודתו המוכרת מתערוכות קודמות על מצעים אחרים, ולא הצליח להפגיש את יתרונות התחריט שהוצעו לו בסדנה המודרנית.

התערוכה היפה של סרנת ההרפס מוצגת עד אמצע חודש אוקטובר.

קני 98-98

הקביץ

בתשרי תש"ס □ 7.10.99

אלמנטרי בין הרפסים של אמן אחד למשנהו, ורישומי של תחריט מצויין אצל ניוק בגלל סמיכותו לתחריט בנייני אחר. דרורה דקל, אחת מאיצרות התערוכה (כנסת לפערה רעיף) ענתה לטענה שהובעה על ידי אחד המבקרים, כי מדובר בעניין מושגי, ואף הביעה דעתה כי טוב יותר היה לו עוד עבודות היו מסתופפות על הקיר.

למעט שיקול סובייקטיבי זה, היתה תימות דעים בעניין הרמה הממוצעת של התערוכה. ליגאל עוזרי, צייר שעובד בדרך כלל על מצעים מונומנטליים, יש סך תחריט יפה שמכונה בפשטות "דומם". על גבי שולחן מונחים פרות חפצים בלתי מוזרזים, אופנים בצבעי חם אדמה, צהוב חיוור, ירקרק עכש. בירקע השילוח נרמז נוף של גבעה סתלה, עם וריחה שמפציעה מאחור. בדרך צנועה, לא אופיינית לו בעבודות קודמות, מצליח עוזרי להרים את הדימוי הפשוט ביותר למדרגה רוחנית.

ערי שקין חוזר בכבדו למקומות שמעסיקים אותו גם בציוריו השמן הגדולים על הקנבס הגס: כריכה בחולה, מדרגות הצובות באבן חומה צהובה, שמי תבלת בויעים. התחריט שלו נראה שמי רישום המנה לציור המונומנטלי ואין בו את עוצמת הקו שמאפשרת סכניקת ההרפס זהו.

בסמוך לשקין לאה ניקל. כמו תמיד רישום משוחרר ומוזהה עם האמנות הותיקה. ניקל מביחה כי כוחו של אמן גדול נמדד גם בהשתלטותו על מצעים שונים בגדלים שונים, וגם בול דואר, מטופל נכון, מסוגל להשיג כקור ענק או פסל גדול ממדים. חיאל שמי לא יוצא מכלל הגדרה זו, והתחריטים שלו - בדומה לפסלים ולציורי הופת שיציר - יוצרים נוכחות חזקה ורגישה האופיינית רק לו. קיי הרישום שמקופים את הססה הגדולה במרכז, מצמרים בופים. יאן ראויכורג מציע שלוש עבודות ששתיים מהן משוכחות ממש מדובר בעבודות של תמיים היוצרים במקרה אצל רגלי אשה ובשני נוף אדם. יאן, שמתמקד בדרך כלל ברישומים תמימים של נופים חיות ואנשים, מפתיע כאן בהרפס ספק מופשט ספק פיגורטיבי. סתם רוזשאך שנרמה גם כתיאור פסל של ג'אקוטי.

סדרה מקסימה אחרת היא זו של עופר ללוש. בעבודות ממוסגרות וגם כאלה שהונחו בקלסר גדול לשם דפיון, מתאר ללוש בירו הקלה נופים ומתרחצים בכריכת גוררון. התחריט כמעט ונצטר עבוד עופר. בקוויו האופקים והמאונכים, הרגושים והשוקטים, הוא מסוגל כמעט להטעין את המונוכרומים בצבעים המאפיינים את מקום התרחשות.

תחריט

יחוד השעתוק

6 שנים לסדנת התחריט בכברי - תערוכה בגלריה לאמנות ישראלית בכברי

ב

מרי שנה, בר"כ בתקופת החגים, עולים על קור הגלריה בכברי תחריטים שנחרצו על

מתכת והרפסו על נייר בסדנה בת שש השנים. מיטב אמני ישראל, וגם כאלה שכאו מה"ל, הספיקו ליצור בסדנת התחריט של הקבוץ הצפוני. לבי מאירוח לבני של מנהלת הסדנה עפיה רעיף וסמיכות טובה לטטריו של חיאל שמי, יכולים האמנים לצייר הרחק מהמולת העיר המשתקת, וגם ליהנות מאפשרות סבירה למכור את יציר כפיהם לשהורי אמנות אמיתיים שמשחרים לפתחה של הסדנה

בשבתות חגים. בציר תשנ"ט לפתחה של תש"ס מכיחה כי גם השנה (ברומה לחמש שקרנו לה) יתמך היון לחיכו של הצופה. נבחרת שכוללת את יגאל עוזרי, יאן ראויכורג, ויכל שאול, שמי, ניקל, עופר ללוש, ליאו ריי ואיריס שעבדו כאן בשנת 99 מצגיה הרפסום, רובם כפורמט קטן, שמשקים לסגנון מוכר הנקוט בירי האמנים, ובה בעת מבליטים את ייחודה של טכניקת השעתוק

התחריט. תהליך, צפופה מרי לטעמי, אינה נוטה חסר לעבודות. אין מרווח

ים ה, כ"ז